

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie II./2018
Senát IV

Uznesenie:

spisová značka	IV. ÚS 17/2018
populárny názov	Postavenie poškodeného v trestnom konaní
sudca spravodajca	Miroslav Duriš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	18.01.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Až vznesenie obvinenia je podľa právneho názoru ústavného súdu tým momentom, ktorý dáva poškodenému v trestnom konaní možnosť uplatňovať si ochranu proti konkrétnemu možnému pôvodcovi svojho poškodenia, a teda z neho robí „vec“, na prerokovanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru Poškodeným nevyplývajú z čl. 6 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na „trestnom obvinení“ inej osoby) nijaké práva v trestnom konaní vrátane začatia a vedenia trestného stíhania proti niekomu.
skutkový stav a základné fakty	Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Nitre je vedené trestné stíhanie vo veci pre obzvlášť závažný zločin podvodu, v ktorom sťažovateľ vystupuje v napadnutom konaní v procesnom postavení svedka – poškodeného, ktorý si v rámci prípravného konania aj uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 144 929,60 €. Proti postupu krajského riaditeľstva v napadnutom konaní sťažovateľ uplatnil postup podľa § 210 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) z dôvodu jeho presvedčenia, že pri objasňovaní veci a jej páchatel'ov dochádza k prieťahom. Krajská prokuratúra v Nitre vo svojich písomných upovedomeniach z 1. júna 2017 a zo 6. novembra 2017 existenciu prieťahov v napadnutom postupe krajského riaditeľstva neprípustila. Meritom sťažovateľom podanej sťažnosti je jeho nespokojnosť s postupom orgánov činných v trestnom konaní v jeho veci, ktoré podľa jeho názoru dosiaľ nepristúpili k vyvodu trestnoprávnej zodpovednosti voči konkrétnej osobe.
z odôvodnenia	Pokiaľ ide o napadnuté konanie krajského riaditeľstva v trestnej veci sťažovateľa, ústavný súd vzhľadom na uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti postupu krajského riaditeľstva bolo možné uplatniť účinný prostriedok nápravy, a to postup podľa § 210 Trestného poriadku, ktorý sťažovateľ aj využil, a preto jeho sťažnosť v časti namietajúcej porušenie jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej

prerokovanie.

K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 48/17/4400

Ústavný súd už stabilne judikoval, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa v prípade konania pred orgánmi činnými v trestnom konaní chráni od okamihu vznesenia obvinenia konkrétnej osobe, keď sa dotknutá osoba stáva procesnou stranou v konaní buď ako obvinený, alebo poškodený (II. ÚS 41/98, II. ÚS 20/02, III. ÚS 77/09). Podľa judikatúry všeobecných súdov, ako aj zo znenia § 46 ods. 3 Trestného poriadku je jednou zo základných podmienok na vyslovenie povinnosti nahradiť škodu, aby poškodený svoj nárok uplatnil voči určitej osobe – obžalovanému (obvinenému). Z uvedeného vyplýva, že vo veci poškodeného sa konanie začína uplatnením si nároku na náhradu škody voči určitej osobe, ktorej určitosť je vyjadrená najskôr vznesením obvinenia (I. ÚS 18/06, III. ÚS 109/06, I. ÚS 212/07, II. ÚS 212/07, IV. ÚS 232/08, II. ÚS 75/2010, III. ÚS 254/2010, III. ÚS 508/2012, II. ÚS 481/2013). Až vznesenie obvinenia je podľa právneho názoru ústavného súdu tým momentom, ktorý dáva poškodenému v trestnom konaní možnosť uplatňovať si ochranu proti konkrétnemu možnému pôvodcovi svojho poškodenia, a teda z neho robí „vec“, na prerokovanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Výstižne to vyjadril ústavný súd napríklad vo svojom uznesení č. k. III. ÚS 121/2012-11 z 28. marca 2012, z ktorého vyplýva, že «Doterajšia judikatúra ústavného súdu (napr. I. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06) týkajúca sa namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pokiaľ ho namieta osoba, ktorá tvrdí, že v dôsledku protiprávneho konania jej bola spôsobená škoda, sa ustálila v tom, že taká osoba sa v rámci trestného konania vo veci bez vznesenia obvinenia (konkrétnej osobe) nemôže domáhať vyslovenia porušenia označeného základného práva (napr. I. ÚS 212/07, II. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06). Až vznesenie obvinenia je tým momentom, ktorý dáva poškodenému v trestnom konaní možnosť uplatňovať si ochranu proti konkrétnemu možnému pôvodcovi svojho poškodenia, a teda z neho robí „vec“, na prerokovanie ktorej bez zbytočných prietáhov má nárok v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (aj v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru).»

Z konštantnej judikatúry ESĽP, napr. vo veci Krumpel a Krumpelová v. Slovensko z 5. júla 2005 (sp. zn. 56195/00), vyplýva, že poškodené osoby uplatňujúce si nárok na náhradu škody v trestnom konaní majú nárok profitovať zo záruk čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože takéto konanie možno považovať za rozhodujúce pre určenie ich „občianskych práv“. Je potrebné poznamenať, že ESĽP sa v danom prípade z hľadiska porušenia základných práv sťažovateľov zaoberal ich trestnou vecou, v rámci ktorej nebolo len začaté trestné stíhanie, ale došlo aj ku vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe (III. ÚS 324/05, III. ÚS 189/06,). Inými slovami, z judikatúry ESĽP vyplýva, že v súvislosti s ochranou práva na prejednanie veci v primeranej lehote priznaného čl. 6 ods. 1 dohovoru primeraná lehota na rozhodnutie v trestnej veci začína plynúť od obvinenia, ku ktorému spravidla dochádza v prípravnom konaní (napr. Wemhoff v. Spolková republika Nemecko, rozsudok z 27. júna 1968, séria A, č. 7, s. 26-27, § 19), a zahŕňa celé konanie vo veci vrátane odvolacích konaní [„appeal proceedings“ (napr. König v. Spolková republika Nemecko, rozsudok z 28. júna 1978, séria A, č. 27, s. 33, § 98)].

Vychádzajúc z už citovanej judikatúry, ako aj z okolností daného prípadu ústavný súd dospel k záveru, že pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajskej prokuratúry v jej konaní vedenom pod sp. zn. Kv 48/17/4400, je jeho sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená. Ide totiž o prípady trestného konania proti neznámemu páchatel'ovi, v ktorých si sťažovateľ ako poškodený môže uplatniť svoj nárok na náhradu škody proti

obvinenému, a tak z hľadiska možných prietahov v konaní profitovať zo záruk podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré sa naň budú vzťahovať až okamihom vznesenia obvinenia konkrétnej osobe. V dôsledku uvedeného ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažovateľom podanú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 48/17/4400

Sťažovateľ v podanej sťažnosti v ďalšom namietol, že doterajším postupom krajského riaditeľstva v napadnutom konaní nedošlo k postupu podľa § 201 ods. 1 Trestného poriadku, teda, že orgány činné v trestnom konaní dosiaľ nevyhoveli jeho trestnému oznámeniu a nevzniesli obvinenie konkrétnej osobe (osobám) zodpovednej za defraudovanie jeho finančných prostriedkov a tento postup môže dopadať aj na jeho práva spočívajúce v uplatňovaní si nároku na náhradu škody, či už v trestnom konaní alebo civilnom konaní. Vo vzťahu k týmto námietkam sťažovateľa ústavný súd dodáva, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti v obdobných veciach uviedol, že právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03). Rozhodnutie o tom, či bude/nebude po podaní trestného oznámenia nasledovať postup orgánov činných v trestnom konaní podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, resp. bude nasledovať

iný Trestným poriadkom predpokladaný postup, je vo výlučnej zákonnej kompetencii orgánov činných v trestnom konaní, ktoré o svojom postupe po podaní trestného oznámenia rozhodujú autonómne odvodiac svoju právomoc od zákonného splnomocnenia. Kompetencie ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti dané mu ústavou vylučujú jeho právomoc k revidovaniu zákonom danej právomoci orgánov činných v trestnom konaní, pokiaľ výkon tejto právomoci nebol ani svojvoľný, ani arbitráry, a to o to viac, že argumentácia sťažovateľa smerovala výlučne do sféry skutkových zistení, na ktorých posúdenie nie je ústavný súd a priori povolaný.

Vychádzajúc z čl. 6 dohovoru, ktorým je Slovenská republika viazaná, subjektom práv garantovaných označeným ustanovením dohovoru môže byť len obvinený. Poškodeným nevyplývajú z čl. 6 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na „trestnom obvinení“ inej osoby) nijaké práva v trestnom konaní vrátane začatia a vedenia trestného stíhania proti niekomu (rozhodnutie EŠLP vo veci Helmers v. Švédsko z 29. októbra 1991, § 29). Vychádzajúc z konštantnej judikatúry ústavný súd preto odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 48/17/4400 z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V širšom ústavný súd odkazuje aj k svojmu judikovanému názoru, v zmysle ktorého trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat pochybenia znamenajúce porušenia základných práv a slobôd v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, I. ÚS 314/09). Napokon trestné právo je prostriedkom ultima ratio (ide o poslednú a najkrajnejšiu možnosť), čo sa podľa právnej teórie, ako aj súdnej praxe chápe aj ako zásada pomocnej úlohy trestnej represie (zásada subsidiarity). Podľa tejto zásady má byť trestné právo použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti

	<p>hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví nie sú dostatočné, teda už boli vyčerpané, sú neúčinné alebo zjavne nie sú vhodné. Aj tento ústavným súdom predostretý záver bol dôvodom pre odmietnutie sťažovateľom podanej sťažnosti v tejto jej časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.</p> <p>Ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmieta.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	<p>ÚS SR: III. ÚS 121/2012 ESELP: Krumpel a Krumpelová v. Slovensko z 5. júla 2005, Wemhoff v. Spolková republika Nemecko, rozsudok z 27. júna 1968, König v. Spolková republika Nemecko, rozsudok z 28. júna 1978, Helmers v. Švédsko z 29. októbra 1991</p>
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>trestné konanie-prípravné poškodený prieťahy v konaní-vo vyšetrovaní</p>

spisová značka	IV. ÚS 20/2018
populárny názov	Tzv. "bagateľná vec"
sudca spravodajca	Miroslav Duriš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	18.01.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>
analytická právna veta	<p>Odpostatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v prípade vecí, ktoré možno z hľadiska predmetu sporu kvalifikovať ako tzv. "bagateľné veci", prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie relevantné.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) zo 16. septembra 2013 bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť trovy konania vo výške 200 € za neúspešný návrh na povolenie obnovy konania. V liste sp. zn. 1 Nt/58/2012 zo 4. novembra 2015 predseda senátu okresného súdu uznal, že uvedené rozhodnutie trpí materiálnou nevykonateľnosťou. Z tohto dôvodu sťažovateľ uvedenú čiastku neuhradil. Uznesením krajského súdu z 23. augusta 2017 bol nariadený výkon rozhodnutia zrážkami zo mzdy sťažovateľa na uspokojenie peňažnej pohľadávky vo výške 200 €. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť 8. septembra 2017. Uznesením krajského súdu z 11. októbra 2017 bola sťažnosť zamietnutá.</p> <p>Podľa názoru sťažovateľa oboma uzneseniami krajského súdu z 23. augusta 2017 a z 11. októbra 2017 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože rozhodnutie, na základe ktorého bol nariadený výkon, trpí materiálnou nevykonateľnosťou.</p>
z odôvodnenia	<p>Pokiaľ ide o uznesenie krajského súdu z 23. augusta 2017, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti</p>

odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie. Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd rozhodol arbitrárne, keď zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu z 23. augusta 2017, ktorým bol nariadený výkon rozhodnutia na uspokojenie prednostnej pohľadávky vo výške 200 € zrážkami uvedenej sumy zo mzdy alebo iných príjmov sťažovateľa. Krajský súd sa podľa sťažovateľa nevysporiadal dostatočne s námietkou sťažovateľa o materiálnej nevykonateľnosti uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 Nt/58/2012 zo 16. septembra 2013, ktoré bolo podkladom pre výkon rozhodnutia zrážkami zo mzdy sťažovateľa.

Po vyhodnotení námietok sťažovateľa krajský súd v napadnutom uznesení "dospel súd k záveru, že sú splnené všetky predpoklady pre nariadenie výkonu rozhodnutia na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, vydaného Okresným súdom Banská Bystrica sp. zn. 1Nt/58/2012 zo dňa 16. 09. 2013, ktorým bola povinnému uložená povinnosť nahradiť trovy trestného konania určené paušálnou sumou vo výške 200,- EUR a preto súd rozhodol o sťažnosti povinného tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia."

Napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 11. októbra 2017 nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 11. októbra 2017 a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa vo zvyšnej časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 11. októbra 2017, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľom v jeho sťažnosti z 8. septembra 2017 proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 23. augusta 2017 ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Nad rámec svojho rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že z hľadiska predmetu sporu (výška pohľadávky oprávneného 200 €) ide v prípade sťažovateľa o vec, ktorú možno kvalifikovať ako tzv. bagateľnú vec. Za daných okolností už samotný predmet sporu zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu dôvod na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní. Vzhľadom na to, že zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (účinný od 1. júla 2016) v § 422 ods. 1 písm. a) vylučuje u tzv. bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi na základe uplatnenia mimoriadneho opravného prostriedku, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdництва. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie relevantné (IV. ÚS 358/08). Z obsahu sťažnosti ani jej príloh nevyplýva, že by

	vo veci sťažovateľa došlo k extrémnemu vybočeniu z uvedených štandardov. Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmieta.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
kľúčové slová	výkon rozhodnutia

spisová značka	IV. ÚS 22/2018
populárny názov	Odôvodnenie súdneho rozhodnutia
sudca spravodajca	Miroslav Duriš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	18.01.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1
analytická právna veta	Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.
skutkový stav a základné fakty	V konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutí odporkyne o zvýšení starobného dôchodku navrhovateľa. Krajský súd v Trenčíne vo veci samej rozhodol rozsudkom zo dňa 26.11.2015. Proti uvedenému rozsudku sťažovateľka ako právna nástupkyňa navrhovateľa, ktorý v priebehu konania zomrel, podala včas odvolanie, v ktorom namietala nesprávne skutkové zistenia. Sťažovateľka dávala do pozornosti skutočnosť, že krajský súd pri svojom rozhodnutí vo veci samej opomenul právny názor odvolacieho súdu a neriadil sa záväzným stanoviskom odvolacieho súdu. Taktiež sťažovateľka namietala nevysporiadanie sa so skutočnosťou, či bol navrhovateľom podaný opravný prostriedok aj proti rozhodnutiam zo dňa 02.07.2013 a 08.07.2013 a zo strany krajského súdu nebolo posúdené, či možno podanie navrhovateľa zo dňa 17.09.2013 považovať za opravný prostriedok. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci odvolacieho konania napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 26. novembra 2015 potvrdil a sťažovateľke nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.
z odôvodnenia	Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESELP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998). Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia,

	<p>ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).</p> <p>Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že sudy majú povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno to chápať tak, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).</p> <p>Po preskúmaní obsahu odôvodnenia, ústavný súd konštatoval, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku z 26. októbra 2017 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými odvolacími námietkami sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto prvostupňový rozsudok potvrdil. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnený a ani za arbitrárny, t. j. taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.</p> <p>Ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>EŠLP: Guérin c. Francúzsko, 1998, Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>klúčové slová</p>	<p>odvolanie-odvolacie dôvody správne súdnictvo-rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.